

τι κρασιά, τι λιχουδιές και φρούτα!... Έρωτες ή γρηά κ' έβανε, μιάσαγε και ρούφαγε ο γέρος και χορτασμό δεν είχαν. Το φουντουκάκι το λημονόησαν στην τσέπη τους :

— Θέλω κ' έγω φράι, τούς φώναζε.
— Η γρηά έχωσε ένα κομμάτι κρέας εις την τσέπη της.
Σε λίγο, πάλι το φουντουκάκι ης :
— Θέλω κ' έγω φρασί.
— Η γρηά έβαλλε κρυφά ένα χρυσάλλιο ποτηρί μεσα.
— Θέλω κ' άλλο φραί.
— Η γρηά τού έχωσε κ' ένα φράο !
Μά έλα πού δεν χορτανε το φουντουκάκι και ήταν φόβος νά την δη κανείς, νά ζωνη φαγητά στην τσέπη!...
— Θέλω κ' από τούτο ! Θέλω κ' από κείνο !
Θυμώμεν κ' ή γρηά, τού δίνει μά και το πετάει κάτω από το παράθυρο.

Σάν βγήκε έπειτα και ο γάμος, τ' άλογα, τ' άμιατα, τά προικιά, τó βασιλικό συμπιεσείο, ή δωδεκάδα, οι πεζοί και οι καρβαλλασοί, τά όργανα και τά φλάμμουρα, τó πάτησαν και γόηθηκε στη γη.

Πιομένοι και μεθυμένοι ο γέρος κ' ή γρηά, ουτε τó θυμήθηκαν καθόλου.
Μά την άλλη μέρα, κáτι τούς έλειπε από σπίτι. Τ' αναζήτησαν, μά δεν τó βρήκαν. Τότε θυμήθηκε ή γρηά, ότι τó πέτασε όσω από τó παλάτι. Πηγαίνουον έκει, φρανώσου, κλαίει, τó ζάκουον, παρακαλουδ, λóπη πολλή τούς πνίγει, ουτε φωνή, ουτε άπάντησις.

Πάει τó φουντουκάκι!... Λυπημένοι, τσακισμένοι, μετανοημένοι, γύρισαν στο σπίτι τους, οι γέροι!

Κλείσαν τó παράθυρο και ουτε ν' άκούσου, ουτε νά δοΐνε πλέον τίποτα... Χάθηκαν από τόν κόσμο.

Έκει πού γόηθηκε τó φουντουκάκι, έρύτρωσε σε λίγο μά λεφτοκαριά, ή πρώτη πού γίνηκε στη γη, στην οικομημένη!...

Κάθε βράδυ ή «μπάμπω» γρηά, πήγαινε και ζητούσε, κάτω από τó παλάτι τó φουντουκάκι της. Ένα βράδυ τού χειμώνα, την έπιασε τó κρύο και κοκκάλιασε έκει. Η λεφτοκαρία άνοιξε τó κορμί της και την ζέστανε και την έφερε πάλι σά σύγκαλά της. Ήτανε Χριστούγεννα κ' ο κόσμος πήγαινε στην εκκλησία με φρανάκια άναμμένα. Τότε ο Θεός την έλυτήρησε και τά άλογα, τά ζώα, πού την ώρα της Γεννήσεος, πέδουον φρονή άνθρωπινή, της είπαν :

— Τó φουντουκάκι σου, γύρισε στη μένα του τή γη, παντρεύτηκε και έκαμε παιδιά, τόσα πολλά, πού γεμισε ο κόσμος λεφτοκαρία!... Μέσα σε κείνα νά φάξης νά τó βρής!... Κρούσε και θά σ' άπάντηση!...

Από τότε ή «μπάμπω» έγινε μά γονδρη «φουντουκάκι», και γυρίζει, κροΐουτας και φωτώντας, όσα λεφτοκαρία άπαντά, πού εινε τó δικό της...
— Τσίφ! τούς λέει, «Τσίφτες», δηλαδή (ζευγάρι μου, παιδί μου).
— Τέξ... Έλα πάλι στο σπίτι μας και έχω έτοιμο τó «τέστο», τó ζυμάρι, νά σου φριασω «λαλαγγίτες», τηγαγιτες δηλαδή.
— «Τσίφ - Τέξ», Τσίφ - Τέξ». Μ' άνομα νά τó εθρή!...
Και τά παιδάκια πού εινε αγαθά και δεν έχουν τις δικές μας τις κακίες, μαζεύουον λεφτοκαρία τώρα τά Χριστούγεννα, γιατί εινε γραμμένο, αυτες τις μέρες νά τó βρή. Τó αυλάν στην «μπάμπω», και την «κρούου» και την βοηθάνε νά τó συναντήση!...

— Έτσι έμεινε νά λένε και τó παιγνίδι των λεφτοκαριών «Τσίφ - Τέξ», από τά μιά λόγια της «μπάμπω» και νά τó παίζουον των Χριστουγέννων τις ημέρες, πού τ' άλογα μλου...
Είχαμε φθάσει πλέον εις την χώρα...
Σ. Σταματίου

Σ. Σταματίου

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Μία σειρά υπερόχων, Λυρικισμάτων, έρωτικωτάτων, πεζών τραγουδιών του γνωστού λογοτέχνου κ. ΧΑΡΙΑΔΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ουδέποτε έγράφησαν εν Έλλάδι παθητικότερα σελίδες. Τό «Μπουκέτο» θεωρεί ως θησαυρόν των απόκρηπνών των.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο στολισμός των Άθηνών κατά την 25ετηρίδα του Όθωνος

Από εφημερίδα τού 1858 άποσπώμεν τás ζάτοιθι περιέγους και ένδιαφερούσας πληροφορίες περί της διακοσμής των Άθηνών κατά την 25ετηρίδα τού Βασιλέως Όθωνος. Διά την διακοσμήσαν αυτήν εγχαρίθωσαν χίλιοι εορτάται επί πολλάς συνεχώς ημέρας, γιά νά στολίσουον καταλλήλως την από των Άνακτόρων μέχρι της Άγίας Ειρήνης όδόν, διότι τότε καθεδριζόε ναός της πόλεως ήτο ή Άγία Ειρήνη και εις αυτήν έτελούντο αι δοξολογία, γιατί δεν είχε οικοδομηθή ακόμη ο ναός της Μητροπόλεως. Αι πομπασκευαί αυταί έγιναν πολύ βασιτικά, γιατί στην άρχη είχαν όρισθή ως τόπος της εορτής τó Ναύτιον, ή πόλις, δηλαδή, στην όποιαν άπεβίβασθη μόλις έφθασεν ο Βασιλεύς Όθων στην Έλλάδα και ή όποια όπρησε ή πρώτη καθέδρα τού νέου Έλληνικού Κράτους. Κατόν όμως, ένεκα πολλών λόγων πολιτικών, τó άρχίζον σχέδιον μετεωρήθη και αι εορταί έγιναν στάς Άθήνας. Στην όδόν Έρμού έστήθησαν 100 ξύλινοι κινεζομοδοιοι ρυθμού τεριζεκαλυμμένοι με λευκό πανί. Οίοντες αυτοί έστήθησαν εύθυγράμμος ένθεν και ένθεν της όδοϋ. Άκάνο σ' αυτούς ήσαν άνθοδοξιαί και φανοί πολύχρωμοι, σχήματος τυμπάνου, οι όποιοι περιεστρέφετον διά της δυνάμεως τού κωλιού των έντός αυτών άναμμένων κεριών. Επί των φανών ήσαν γραμμένα τά όνόματα τού Όθωνος και της Αμαλίας, 150 κίοντες ήσαν στολισμένοι με άνθη και 150 με φανούς, οι δε ύπόλοιτοι 100 έφεραν τás εικόνας των ύπερ της έλευσεως της Έλλάδος άγωνισθέντων. Στην διαστασίωσιν των όδων Έρμου και Αιόλου είχε στηθή ζωλοσμία τετράπολος άφής διά λευκού παριου καλομημένη όστωε έφαινετο μαριμάνη. Είς τás δύο γωνιας της προσόψεως τού ναού είχαν στηθή μεγάλα άνάβηθρα άνθοστόλιστα, επί των όποιων οι μίθηται των δημοτικών σχολείων με άνθοπλέκτους στεφανούς στή χείρα έψαλλαν ύμνους ύπερ των βασιλέων. Τέλος ή πλατεία των Άνακτόρων εκοσμήθη διά μεγίστου τροπαίου έξ έθλων τού Άγώνος, επί της κορυφής δε αυτού έστήθησαν αι προτομαί τού Όθωνος και της Αμαλίας.

* * *

Η βεντάγια της Λαϊτησίας Βεναπάρτου

Μεταξύ των δώρων, τά όποια έλαβεν ή μετά τού θουκόε της Άόστης νυμφερεύσεια πριγκηπισσα Λαϊτησία θυγατήρ τού πριγκηποε Ναπολέοντοε Βοναπάρτου, περιλαμβανεται και μία πολύτιμη βεντάγια, άσιας καλλιτεχνικής και φιλολογικής συγγένεος. Δύο επίφανεις ποιηταί, ο Φαργιάκος Κοπτε και ο Τζιακόε είχαν χαρίσει επί της βεντάγιαε αυτήε ιδιοχειροε σ ο ν έ τ τ α τον, κατάλληλα πρός την περίστασιν. Τó παιδί αυτό τó όποιον εσχεδιάσεν Ίσωνας καλλιτέχνης, παριστά στη μά τού πλευρά την πρόσοψιν τού παρά τó Τουρνίον άνακτόρου Μονκαλιέρι, όπου διέμενε συνήθως ή νύμφη με την μητέρα της. Σ' έναν εξώστη τού άνακτόρου αυτού ειαγράφεται ή μορφή των δύο μνηστήρων, με τά βλέμματα γυρισμένα στην ίδια κατεύθυνσι. Έπί ενόε θρησοϋ ο Τζιακόε έχάρωσε με λεπτό γράμμιο τó επίπλασμαόν των. Έπί της άλλης δε πλευράε της βεντάγιαε γράφησε τó ιδιόν του σουεττο ο Κοπτε.

